

АКСИНИЯ МИХАЙЛОВА - СТИХОВЕ

ПРОПАДАТ, ИЗДИГАТ СЕ...

Една мачта пораства в циклопското око на облаците,
а на отсрещния бряг на съня – студени риби –
да ги полюееш в скута си, да ги погалиш с ножа:
смучеш сол от кичурите на косата
и от хълбоците ми,
привикваш:

около теб платна на на дъждове и кораби.

Пръстите постепенно възвръщат паметта си,
белег от нож
върху линията на живота,
изпълва се с кръв, разпуква се.

С лице, заровено в огнището,
дъвчеш пепел,
мирис на обгоряла кожа в ноздрите,
баба на прага на старата къща
дреме над чекръка,
ръцете
правят кръгове
в дрямката,
в сянката на ябълката петровка
направляват нишката.

На отсрещния бряг на съня – студени риби –
да ги погалиш с ножа, да ги приласкаеш:
сол под мишниците,
по хълбоците –
телата, повтарящи едно и също движение,

възвръщат паметта си:

пропадат

издигат се

пропадат

издигат се

в любовния унес,

докато освободят душите

и плътта проговори езика

на треската и на змията.

* * *

В края на пътеката

мирис на разлагащи се миди, водорасли,

дънерът беше, който ме посрещна.

Заливът, привързан за сгвката на планината,

луната през август

размотава кълбото си след полунощ.

Търкулва се таралежчето

по Млечния път

и се спира до леглото ти,

топла възглавницата при завръщане,

двете лапи на Гленда върху раменете ти,

доволното скимтене,

всичко идва на мястото си:

морето е влюбено в себе си,

ти във великодушната му самота,

вятърът слиза от планината,

полюшващите се треви

приспиват пясъците,

няколко картофа в жаравата,

думите увисват в хамака до огнището,

нощем морето краде пясъците

от тая страна на залива

и застила отсрещния бряг.

Когато непознатият донесе бебето-калканче

и всички се зарадваха,

листата на трепетликата почервеняха

и се сгърчиха,

а не беше още есен.

Догаря газта в лампата,

долей ми малко чай,

да послушаме любовния зов на съселите.

LES FILLES DE L'EST

Какво търсиш
в това обезлистено небе
нито птица
в гората от облаци

Красиви като икони са
момичетата от Изтока
на черно-белите снимки

Сега е друга есен
не месят вече хляб
момичетата от Изтока
синовете на гурбет
в силиконови долини
майките –
на чужди майки вода носят
под други небеса
и мълчи облачето бяло

Прибери старите снимки
рубенсови са сега
момичетата от Изтока
силиконови
Дилмано-Дилберо
дъвчат полуфабрикати
предъвкват свободата си...

Искам да живея с жена
не с икона,
ми казва,
и засмуква купола на „Света Марина“
с обектива си

* * *

В най-свободната зона
на плажа
между редици от камъшитени
чадъри и любопитни погледи
очите ми пробягват
по отворената страница

“мамо, в твоята утроба
ти подготви смъртната ми маска”*

Опитвам се да приема

несъвършенството
на човешкия род
и мисълта
че съм носила под сърцето си
смъртта
цели девет месеца
и докато дъщеря ми строи
замъци на брега
упорствайки срещу морето
се чувствам някак си примирена

наблюдавайки
колко свършена е
в детството си смъртта
колко свободна

**цитатът е от Лилиан Вутерс*

* * *

Тялото ми е твоят дом,
така се привързах към теб,
че когато си тръгнеш, ще опустее.
Събуждаш се в костичките на дясното ми стъпало,
припомняйки забравени знаци на съдбата,
танцуваш в колената, пълзиш бавно нагоре
и засядаш над трети прешлен,
любимото ти място;
люлееш се дълго и унесено като в хамак
между морето и бадемовите градини на Емона,
и докато си почиваш там до насита,
започвам да размишлявам
за неудобствата,
които създава едно меко легло
или пейката в края на алеята -
гърбът ми попива
лъчите на отиващия си октомври,
а лицето ми губи
очертанията си в здрача на изтока,
или дори креслото, в което с часове седя,
подреждайки избелели снимки,
въсщност, има ли значение времето
за гласовете, които те правят щастлив?
Искаш ли да ти направя чай от мента
или да ти приготвя топла вана?
Не, не се сърдя, когато идваш на гости
в неподходящо време,
постой колкото искаш,

разходи се из коридорите на твоя дом,
можеш да останеш и тази нощ,
ще ти изпея приспивна песен,
музиката е хармония,
а хармонията лекува душата,
нали сме едно цяло,
ти си аз, а тялото ми – твой дом,
събуди ме, ако решиш да тръгнеш,
ще закуцукаме боси до брега,
там скалата се отдава на ласките на прибоя,
това е друга любов,
неразбираема за човечите,
а сега спи...

Така говоря на болката.